

KRIZA NATO

Ze od vsega začetka so pojasnjevali, da so atlantski pakt sklenili zaradi ekspnega strahu dežel članic pred »sovjetskim napadom. Zaradi tega so ga zgradili izključno kot vojaško zvezdo, brez kakršnih koli drugih nalog in ciljev v okviru mednarodnega sodelovanja. Od svojega nastanka daje se dejavnost te zvezde omejevala na vojaške ukrepe in se v njih izcrpavala.

Nadalje so ustavnitelji in negovniki atlantskega pakta izhajali iz predpostavke, da je njegova osnova trajna skupnost koristi Zapada v odnosih s drugimi deloma področja v svetu.

Zasnovana na takem pojmovanju, ne glede na proglašanje njenega izključno obrambnega značaja, je zapadna zvezda – po notranji logiki blokovske polarizacije v svetovnem odnosu sli – moralna hraka nujno predstavljati nevarnost in vir strahu za napovedno stran.

Toda že od samega začetka je atlantski pakt nosil v sebi še neko drugo neobvladano notranje nasprotno: grajen kot krepka in trajna zgradba na temelju domnevanih harmoničnih skupnih interesov dežel članic, je uporabljalo metode delovanja in cilje, ki so izhajali iz dolocene začasne in prehodne nепотestnosti političnih odnosov v svetu. Vskratso popuščanje te napetosti je moralno spraviti na dan in potencirati prav to napako v konstrukciji celotnega mehanizma.

Kakor je v teh poslednjih dveh letih hladna vojna počela in postopno izginjala neposredna nevarnost svetovnega konflikta, tako so tudi očitno kopnili tudi skupni interesi dežel članic atlantskega paktu. Spori med interesi in razlike v pogledih, ki so jih sklopi podrejali, ekspnemu strahu, so sedaj postopno prihajale na površje (Ciper, italijansko-anglo-francoska nasprotja v sredozemskem bazenu, zapadnonemško-britanska konkurenca na svetovnem trgu, različno stališče ZDA in Velike Britanije do Ljubljane).

Kripta atlantske solidarnosti ni bila več tajnost za nikogar. Kljub temu, da so že na zasedanju sveta ministrov atlantskega paktu leta 1951 v Ottawi sprejeli platonko rezolucijo o raziskitvi dejavnosti zvezde na enevojskarski področju, so šele letos začeli resno pretresati to vprašanje. Zlasti, so v svetu odtekne pobjede, ki so jih letos dali v tej smeri predsednik italijanske republike Gronchi, ob priložnosti svoje obiske v Washingtonu, in francoski minister zunanjih zadev ob priložnosti prihoda na oblast socialistične skupine Mollet-Pineau.

V tem času so vrgli kritiko »Cas ne dela za NATO«. Februarsko zasedanje ministrov je dalo odobru tretih svetih članov nalogu, da do prihodnjega zasedanja predloži ukrepe, ki bi prilagodili zvezdo duhu časa.

Kakor pišejo zapadni listi, je atlantski pakt pretrpel znajteži udarec od kar obstaja zaradi neuspešne anglo-francoske pustolovščine na Srednjem vzhodu.

Proti temu napadu niso negovali samo male dežele članice zvezde katerim ne gre v račun nobena zaostreitev odnosov v svetu, ampak so to potudi ZDA povedale odkrito, da ne morejo biti solidarni s svojimi tradicionalnimi zavezniki. Tako stališče najmočnejše atlantske velenje je vrglo morda tudi usodno senco na izhod Edenovega in Molletovega egipotskega pohoda.

Mnogi vzroki so priveli do tega strategično nesporazuma, ko so se delegacije dežel vsega sveta v ZN zbirale okrog ameriških resolucij, naperjenih proti anglo-francoski akciji v Egipetu.

Rezultat je, da je bil v vsakem primeru porazen. Začela so se vzajemna obtoževanja, očitki in manevriranja. Britanci in Francoski so očitali Ameriki, da je ona zakrivila njihov poraz v Egipetu in jih prisilila na sramotni umik, odprijejoč tem pot sovetjekom prodoroma na Srednj vzhod. Zlasti angleški tisk je začel vedno pogosteje obravnavati vprašanje, kdo bi izpolnil praznino, ki je nastala z izgubo britanskih položajev na tem področju.

ZDA, v neki meri pa tudi Zapadna Nemčija in Italija, so trdile, da je akej Londona in Pariza kompromitirala Zapad v očeh sveta, zlasti v azijsko-afrških deželah, izvajala z blokado Sueskega prekopa hudo gospodarsko krizo v Zapadni Evropi in zvezala roke akciji »svobodnega sveta« v zvezi z dogodki na Madžarskem.

Znotraj zgradbe NATO so nastale resne razpokne in tako odkrile sibkino vsakršne blokovske concepcije nasploh.

Svet ministrov NATO, ki je v prejnjem tednu zasedel v Parizu, je postavil sebi predvsem cilj, da ponovno vzpostavi načelo atlantske solidarnosti.

Spošna zaostreitev odnosov v svetu, ki je nastopila kot posledica dogodkov v Egipetu in na Madžarskem – in to ne glede na to, kdo jih je zakrivil –

je delovalo samo po sebi kot stimulans za ponovno okrepitev blokovskih vrst.

Izredno velike gospodarske težkočade Zapadne Evrope in skriva petroloja so prav tako vplivale kot, etudi začasni, činitelj polarizacije interesov vseh zapadnih dežel, in to tem bolj, ker te težkočade more, če že ne povsem odstraniti, pa vsaj ublažiti, edino Amerika. Končno sta Velika Britanija in Francija dobili zgodovinsko lekcijo, da ne predstavljata več niti velesile drugega razreda, zaradi česa sta nedovoljni postali bolj krotki in popustljivi do zahtev ameriške politike. Nedavno je »New York Times« odkrito pisal: »Sporazum o zapadni politiki, ki se bo vodila v boede, bi moral biti znatno olajšan s tem, ker se je pokazalo, da nobena zapadna zvezda, pa niti dve, ne morejo uspešno nastopati sami.«

Pouk, ki ga bodo morda Britanci in Francosi potegnili iz tega, da temelji toliko na samokritični uvidnosti in neslabkosti, kolikor na pojmu, ki predstavlja strašilo za vsakega njihovega politika: V ZN so ZDA in ZSSR prvič složno glasovale proti Britaniji in Franciji!

Sporazum so sklenili, atlantska solidarnost je ponovno vzpostavljena. Koliko je kdž žrtvovati k tej enotnosti, bo pokazala bodočnost. Dejstvo pa je, da sta danes Lloyd in Pinneau najbolj vneta zagovornika atlantske solidarnosti in atlantskih disciplin. Pineau je povsem pozabil na svoje pomladanske pobude. Načrt raziskitve dejavnosti NATO na nevojska področja je ostal povsem v senci. Predlogi atrofije modrih so bili spremenjeni, a to ne bo povzročilo sprememb v funkcionaliranju pakta.

Razpoki na pročelju NATO so zamašili, a znotoraj so ostale. Toda če se položaj v svetu trajno ne poslabša, jih čas je bilo ozdraviti, kajti – kakor je napisal angleški »Daily Mail«: »Velika Britanija mora iskatati dolarje po vsem svetu, da bi se rešila bankota, medtem ko Nemčija prevzema njena tržišča in ovira njen trgovino – čas dejanskog ne dela za NATO.«

Policjske sile OZN v Egiptu. Na sliki jugoslovanski vojaki na Sinajskem polotoku v razgovoru z domaćini

BURNO ŽIVLJENJE »OČETA« AMERIŠKEGA »KIDNAPPINGA«

Quaine najprej zločinec, nato odvetnik spet gangster in na koncu šef policije

Ko se je pred leti vsa svetovna javnost ukvarjala z ugrabitvijo Lindbergovega sina, je začetnik tovrstnih zločinov napravil samomor

Letos smo večkrat brali o kidnapingu ali ugrabitvah otrok v ZDA, en primer smo imeli tudi v Veliki Britaniji. V zvezi s temi ugrabitvami pa se je najprej v ZDA, nato pa v vsem svetu razstrelila veste, da se je nekaj v Mehiki pojival mladenec, ki je zatrjeval, da je Lindbergov sin, to se pravi, da je on dejansko ne dela za NATO.

Razpoki na pročelju NATO so zamašili, a znotoraj so ostale. Toda če se položaj v svetu trajno ne poslabša, jih čas je bilo ozdraviti, kajti – kakor je napisal angleški »Daily Mail«: »Velika Britanija mora iskatati dolarje po vsem svetu, da bi se rešila bankota, medtem ko Nemčija prevzema njena tržišča in ovira njen trgovino – čas dejanskog ne dela za NATO.«

Leta smo večkrat brali o kidnapingu ali ugrabitvah otrok v ZDA, en primer smo imeli tudi v Veliki Britaniji. V zvezi s temi ugrabitvami pa se je najprej v ZDA, nato pa v vsem svetu razstrelila veste, da se je nekaj v Mehiki pojival mladenec, ki je zatrjeval, da je Lindbergov sin, to se pravi, da je on dejansko ne dela za NATO.

Letos smo večkrat brali o kidnapingu ali ugrabitvah otrok v ZDA, en primer smo imeli tudi v Veliki Britaniji. V zvezi s temi ugrabitvami pa se je najprej v ZDA, nato pa v vsem svetu razstrelila veste, da se je nekaj v Mehiki pojival mladenec, ki je zatrjeval, da je Lindbergov sin, to se pravi, da je on dejansko ne dela za NATO.

Gian Luigi Marianini – nekdanji junak televizijske rubrike »Cas ne dela za NATO« je obiskal Rim, kjer vodi razgovore z dvema producentoma za sodelovanje pri dveh filmih. V enem od teh naj bi igral viogo Don Kihot.

ČE BI V PRETEKLOSTI POZNALI DANAŠNJA ZDRAVILA

ZDRAVSTVO IN ZGODOVINSKI RAZVOJ

Kako je neki to, da ima preteklost za ljudi večji čar, ne bomo rekli od sedanjosti, pač pa od prihodnosti?

»Vcasin...«, tako radi ponavljajo ne samo starci, ampak tudi štiridesetletni mladenci, avščici, ki bodo bili vselej v moralno neoporenju. Tako je pač bilo, vselej kar sta načrta skupaj z mladimi letih prispeli v spor z zrakom, zaradi česar je bil tudi večkrat zaprt. To ga je ravelo, da je tukaj pred prvo svetovno vojno odpotoval v ZDA, kjer se je lotil pravnih studijev in po odvetniški izpitki odpravil svojo pisarno v črni četrti New Yorka, v Harlemu. V svoji praksi se je Quaine specializiral za ro-parske in gangsterske zadeve, pri čemer je močno zaslovel poseben v tako imenovanem podzemlju. Med gangsterji je postal pravi ljubljencev.

Nekega dne mu je nekdo iz te družine predlagal, naj bi svojo pisarno zapravil in postavil v hotel ukvarjanju.

To je bil kdo misli, da je Quaine

pač tudi kdo misli, da je Quaine

